

— Δέν θέλω νά σκοτωθώ! φώναζε απλώνοντας τὰ δύο χέρια του. Είμαι νέος! Θέλω νά ζήσω, νά χαρώ τή ζωή μου!... Μή, θείε, μή μου ζήταξ' ένα τέτοιο πράγμα... Αυτήσου με!... Δέν είμαι ὁ Φρέντισον, ὁ ἀγαπημένος σου ἀνεψιός;...

Τὸ χέρι τοῦ μαύριμα Μπαμποῦ, ποῦ κρατοῦσε τὸ περιστρόφο, κλονίστηκε... Ὡστόσο, ὁ γέρος στρατιωτικῶς δὲν ἄφησε τὴν καρδιά του νά μαλακώσει ἀπὸ τὸν οἶκτο.

— Πρέτει!... εἶπε μὲ φωνὴ βαρεὰ κα' ἀλόγιστη, ἀνεξιλέωτος ὁποῦς ἡ μοῦρα...

— Ὁχι! ἐπανέλαβε ὁ Φρειδερίκος. Δέν θὰ σκοτωθῶ! Καλύτερα ἔχω νά παραδοθῶ ἐπὶν ἀστυνομία... Δέν θὰ με καταδικάσουν ἀσπληρὰ, γιατί εἶμαι νέος ἀκόμη... Θὰ με βάλουν ἐπὶ φρουρὰ... Μὰ δὲν με περᾶζει. Θὰ ἐξοικονομῶ νὰ ζῶ, ν' ἀναπνεύω... Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, θὰ εἶμαι πάλι ἐλευθερός...

— Δέν θὰ περᾶξαι ἀπὸ δικαστήριο! Δέν θὰ διασπῆξαι τ' ὄνομά μας σ' αὐτὸ τὸ βόθρυρο!... θρονιόφωναρε ὁ γέρος. Πρέτει νά... νά σκοτωθῆς!

Ὁ Φρειδερίκος ἔκανε τότε μιὰ κίνησι, σὰν νὰθελε νά τρέξῃ ἐπὶν πόρτα καὶ νά βγῆ ἔξω μὲ τίς πιτζάμες. Μὰ δὲν πρόφτασε... Ἐνας περιβολισμὸς ἀντήρησε. Καὶ ποφάσθηκε καταγῆς, μὲ μιὰ σφαῖρα ἐπὶν καρδιά... Ὁ οὐρανὸς τοῦ νύκταζε τότε σὰν ἀποβλακωμένος, σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε τί εἶχε συμβῆ. Ὑστερα γονάτισε δίπλα στο Φρειδερίκο, τοῦ χάιδρεψε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε κλαίοντας:

— Συγνώρισε, παιδί μου, μὰ τὸ ἔκανα γιὰ τὸ καλὸ σου...

— Ἐρχομαι νά σὰς ἀναγίρω, κίριε ἀστυνομίε—εἶπε μὲ σταθερὴ φωνὴ ὁ μαύριμα Μπαμποῦ πρὸς δικητὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ τιμήματος τῆς συνοικίας, ἐπὶν ὁποῖο παρουσιάστηκε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα—πὼς ὁ ἀνεψιός μου, ποῦ καταδιώκεται ἐπειδὴ συνείργησε σ' ἓνα ἐγκλημα, μετατόνησε γιὰ τὴν πράξι του καὶ αὐτοκτόνησε... Βαρὴ ἦταν τὸ παράπτωμά του, μὰ βαρεὰ εἶνε καὶ ἡ τιμωρία ποῦ ἐπέβηλε ἐπὶν ἐαυτὸ του...

Ὁ ἀστυνομὸς κίτταξε κατόπλητος τὸ γέρο, ποῦ τοῦ εἶχε ἀνακοινώσει τὸ δράμα αὐτὸ μὲ τόση ψυχραιμία. Κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του τὸ σπαραγμὸ τῆς καρδίας του, σηκώθηκε ἀπάνω καὶ τοῦφριξε μὲ συμπάθεια τὸ χέρι.

— Ἐδχαρ-στο!... τραύλιζε ὁ μαύριμα Μπαμποῦ. Ἐδχαρ-στο!...

Καὶ διὰ δάκρυα κίλησαν ἐπὶ μαρμαίνα μάγουλά του. ΠΙΕΡ ΔΕΣΤΡΕΓΚΕ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— ΓΙΑ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Τὸ γέροκο λιοντάρι εἶνε πὸ γερὸ ἀπ' τὸ νεὸ γαϊδούρι.

Στὴ σπηλιὰ τοῦ λιονταριοῦ πάντα παραδοκεὶ ὁ Χάρως, ἀκόμη κα' ὅταν τὸ λιοντάρι δὲν εἶνε μέσα.

Ἰταλικὴ

Ρωσικὴ

Ὅταν τὸ χέρι σου βρεθεῖ μέσα στοῦ λιονταριοῦ τὸ στόμα, τραβᾶ το ἔξω ὅσο πὸ γρήγορα μπορεῖς.

Ρωσικὴ

Ἰσπανικὴ

Στοῦ ψόφου λιονταριοῦ τὸ πτόμα καὶ τὰ πὸ μικρὰ πουλιὰ τοιμολογοῦν.

Ἰσπανικὴ

Γαλλικὴ

Ὅποιος κάνει τὸ λιοντάρι ἐπὶς εἰρήνης τὸν καρδὸ, γίνεται λαγὸς καὶ τρέχει στοῦ πολέμου τὴν ἀνεπιτοπιμαία.

Γαλλικὴ

Γερμανικὴ

Πορτογαλικὴ

Ποτὲ σου μὴν ξενιάς λιοντάρι ποῦ κομιάται.

Ἰσπανικὴ

Γερμανικὴ

Πορτογαλικὴ

Εἶν' ἀσχημὴ δουλειὰ νά παιξῆς μὲ τοῦ λιονταριοῦ τὰ δόντια.

Γερμανικὴ

Πορτογαλικὴ

— ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΠΑΔΕΣ

Τοῦ πατὰ ἡ τσέπη δύσκολα τριπταί.

Δανικὴ

Δίνε τοῦ πατὰ νά πίνῃ, γιατί ὁ διάκος του δωραί.

Ἰταλικὴ

Ἡ μὴν πιάνεσαι μὲ τοὺς πατάδες, ἡ δέρινε τοὺς ἀλύτητα.

Γερμανικὴ

Εἶνε δίχρη τοὺς πατάδες νά τοὺς τρέψῃ ἡ ἐκκλησία.

Γαλλικὴ

Κατὰ τὸν πατὰ κα' οἱ ἐνοριτες.

Γαλλικὴ

Ἄν σὲ δαγκώσει λύκος ἢ πατάς, δύσκολα θὰ γιαιρεν-τῆ ἡ δαγκωματιὰ σου.

Γαλλικὴ

Ὅταν σοῦφθεῖ ὁ πατάς στοῦ σπιτι νά μὴν χαίρεισαι πολε, γιατί πολε γρήγορα θὰ σοῦ ζητήρησ' προσφορά.

Πολωνικὴ

Ὁ πατάς ἐπὶν ἐκκλησία κα' ὁ χωριατικὸς στοῦ χωραφι (ἡ πατάς πατάς, ἡ ξενιάς ξενιάς).

Ρωσικὴ

Τῶν πατάδων οἱ κωνιάδες, εἶνε καρδὸ διαβόλου.

Δανικὴ

Γερμανικὴ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ» ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Η ΑΓΡΑΜΜΑΤΩΣΥΝΗ

Ποτὲ ἀπὸ οἶδερο ἀσχημὸ σπαθὶ γερὸ δὲν φριάνεις. Τὸν πιλοτένιο ἀνθρώπο μὲ τὴ σπουδὴ δὲν σιάνεις... Ἡ ρίζα ἡ πρώτη τὸν βαστά.

Ἡ οὐρανοστάλακτη βροχὴ, ποῦνα ἡ ζοιὴ ἐπὶν πλάσι, γεννὰ στοὺς κίππους δαύλουδα καὶ δέντρα μὲς τὰ δάση, μὰ μὲς στοὺς βόθρυρο θρώμακα χωριάρια ξελετά. Μὴν καρτεράς τριαντάφυλλα μὲς ἀπ' τὸ σαπιὸ τὸ νερό, καὶ μὴ τὸ σπόρο σου σκορπᾶς καὶ χιάνεις κόπους καὶ καιρο.

Ἔτσι καὶ μὴ τὸν ἄτιμο μὲ καλοσύνη ἀγαλάς, γιατί τὴν κλέβεις τοῦ καλοῦ καὶ ἐπὶν λακο τὴνε σκορπᾶς. Ποτέξ δὲν πρέπει ἓνας σοφὸς μὲ γέλιο νά χωνεῖ Τὰ λόγια ἐνὸς ἀγράμματου γιατί διλάτ' ἀμαρτάνει:

Ἄπὸ τῆ μιὰ τὴν ἴδια του ἀξία ὁ ἴδιος κλέβει κα' ἀπὸ τὴν ἄλλη πὸ ἀμαθὴ τὸν ἀμαθὴ τὸν χάνει. Ντροπὴ εἶνε τὸ ἀμαρτημα ἀπ' ὅλων καὶ νά γίνῃ, μὰ εἶνε τρισχερότερο νά γίνῃ ἀπὸ σοφὸ.

Γιατὶ τῆ γνώσι τοῦ Θεοῦ ἔχει ἄριμα αὐτὸς κρυφὸ, νά πολεμᾶ τὸ Σατανὰ καὶ νά νικά μ' ἐξέλιξη. Καὶ κίριμα ἐπὶν πολεμιστῆ πᾶσι ἄριματα γοιμάτα, καὶ σκλάβο τόνε σέρνονε, σὰν τὴν πομπὴ τῆ στρατὰ!

Κι' ἓνας μογάχα ἀγράμματος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο φτάνει μέσα ἐπὶν χώρα τὸν σοφὸν σὲ κίριμα νά τοὺς βάνῃ. Γέμισ' ἀπὸ ροδόσταμα μιὰ στέγνα, πέρα ὡς πέρα, καὶ ρίξε μέσα ἓνα σκουλ... θὰ τὸ θρωμῆσ' ἡ λέρα.

Ὅσο ὁ ἀνθρώπος σπαταλεῖ νά τὸν νουφῆξ δὲν μπορεῖ: Ὅτε ξέριξε τὸ τι κρύβει μὲς τὸ τοῦ του ἡ στήν καρδιά. Δάσος ποῦ ἦσυχο λουφάζει, ἦσυχο μὴν τὸ θαρρεῖς: Εἰμωρεῖ νά κρυθεῖ ἀγρομ, κομιμένο ἐπὶ κλαδιά.

Νά μὴν παρξενενοσαι ἂν τοῦ φρονίμου ἡ κρισι, μὲς ἐπὶν κοιτῶν τῆ σεντροφιὰ, περᾶσε. Ξεχωρισμένη... Μὲς στοῦ ταμπούλου τῆ βοῆ ἡ λύρα παῖι χαμένη, καὶ μὲς' ἐπὶ σκόρδα ἡ μωροδιὰ τοῦ κρινε θὲ νά σβῶσι.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Κάποιοι δούλοι ἐνὸς Σουλτάνου εἶταν σ' ἓναν ἄουρωγὸ: —Ἐτὶ σοῦ εἶπε δὰ ὁ Σουλτάνος γιὰ τὴν τάδε τῆ δου- (λαϊά)

Κι' ἀποκρίθηρεν ἐκεῖνος: —Ἐτὶ μπορᾶ νά ξέρω ἐγὼ; Θὰ τ' ἀκούσεται κα' οἱ ἴδιοι ἀπ' τὸν ἴδιο Βασίληα.

Κι' ἀπαντήσανε: —Ἐσοῦ 'σαι ὁ Βεζύρης ὁ μεγάλος, ὅταν κυβερνάς τῆ χώρα.

Ἄπ' τοῦ Βασίληα τὸ στόμα ποῖος μπορεῖ νά μᾶθῃ κα' ἄλλος, ὅτι ξέριξε ἀπὸ τώρα;

Ὁ ξυπνὸς ποτὲ δὲν λεφτεῖ ὅσα ξέριξε κα' ὅσα μᾶθει. —Ἄν θὲξ ἦσυχο κερφάτι, κρυθε ὅτ' ἔχει μὲς' ἐπὶ στὰ βάθη.

Η ὈΜΟΡΦΙΑ

Εἶταν σ' ἓνα διαδασμένο: —Τοῦ ἄρχοντά μας τὸ χαρέμι κρυθεῖ σκλάβος ξωχρᾶνεις, ποῦνα θάριμα ἡ κινεμάτι. Πῶς, λοιπόν, γιὰ τῆ Φατιμὴ τοῦ μοχαζὶ ἡ καρδιά του τρέμει, μὰ ποῦ κεινὴ δὲν ἀξίει μέσα σ' ἄλλα τὰ κομιάτα; Καὶ τοὺς εἶπεν: —Ὅτι μπάνει ἐπὶς καρδίας μας τὰ παλάτια φαίνετ' ὀμορφο ἐπὶ μάτια.

Ὅταν ὁ ἀρχοντας θὰ δεῖξῃ τῆς συμπληρίας του τὰ χᾶδια καὶ ἐπὶν πὸ βρωμιόμη ἀκόμα, γιὰ καλὸς θὲ νά φωνῇ. Κι' ὅταν πάλι καταφρονιάς δεῖξει σ' ἄλλους σημάδια, κα' οἱ ἴδιοι οἱ ἀλλοιοι τὸν ἀκόμα θὰ τοῦ κόνουν τῆ φωνῆ.

Σὰν-θορεῖ κανεῖς μὲ μάτια κωκωμένα κα' ἀγρωπιὰ, καὶ τὸν Ἰωσήφ τὸν ἴδιον ἀσχημὸν θὰ τὸν θωρήσῃ. Μὰ σὰν βλέπει μὲ τὰ μάτια ἐκεῖνοῦ ὅτ' ἀγαπᾶ, καὶ τὸν Βελζεβοῦλ ἀκόμα γι' ἀγγελο θὰ ξωχρᾶριση.

(Μεταφρ.) ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΚΙΛΙΓΚ

Ὁ Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Ρίτσαρντ Κίλιγκ πού-λησε κάποτε ἓνα αὐτογράφο του, πρὸς ἓνα σελίνι τῆ λέξι.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἓνας γνωστὸς του, γιὰ νά τὸν περᾶξῃ, τοῦ ἔγραψε τὴν ἔξιξη ἐπιστολή:

Μεγάλε μου φίλε, ἀφοῦ ἐννοεῖς νά πουλᾶς τῆ σοφία σου μὲ τῆ λέξι, οτεῖλε μου καὶ μένα, σὲ παρακαλο, μὰ λέξι, τὸ ἀντίτιμο τῆξ ὁποῖας σοῦ δωσικλεῖω.

Ὁ Κίλιγκ, ἀφοῦ τσέπωσε τὸ σελίνι ποῦ ἦταν ἐσώ-κλειστο ἐπὸ φράκελλο, πήρε ἓνα ταχυδρομικὸ δελτάριο, ἔγραψε ἐπάνω τῆ λέξι «εὐχαριστῶς» καὶ κατόπιν πάλι-δισε τῆ διεύθυνσι τοῦ φίλου του ἀπὸ τὸ γράμμα του καὶ τὴν ἐκόλλησε ἐπάνω στοῦ δελτάριο. Ἔτσι ἔστειλε ἐπὶ φίλο του μιὰ μόνο λέξι, αὐτὴ ποῦ τοῦ πληρώθηκε!